

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejcki

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **Ł. P. B.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2023 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1955/22

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w jego pkt. IV w zakresie,
w jakim nie określono czasu trwania orzeczonych środków
karnych i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w
R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Ł. P. B. został oskarżony o to, że w okresie bliżej nieustalonym od stycznia 2019 r. do dnia 14 grudnia 2021 r. w m. S. gm. P. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoim wujkiem K. W. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu

wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał za obrania, popychał, kopał i uderzał po ciele, a w tym w dniu 4 grudnia 2021 r. kilkakrotnie uderzył wujka K. W. pięścią w lewe ramię i klatkę piersiową powodując u niego stłuczenie kończyny górnej lewej, które to powodowało naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 16 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1955/22, uznał Ł. P. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata (pkt. I i II). Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu (pkt III), zaś na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym K. W. i zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów z wyjątkiem budynków: sądów, prokuratur i jednostek policji (pkt IV). Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych (pkt V).

Wyrok Sądu I instancji nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się 22 lutego 2023 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając go na korzyść oskarżonego w zakresie orzeczenia o środkach karnych z art. 41a § 1 k.k. (pkt IV części dyspozytywnej), zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego Ł. B. środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym K. W. i zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów z wyjątkiem budynków: sądów, prokuratur i jednostek policji, bez wskazania okresów obowiązywania tych środków, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środków karnych.

Skarżący wskazując na ten zarzut wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Trafnie podniósł bowiem skarżący, że w sprawie doszło do rażącej i mającej istotny wpływ na treść wydanego wyroku obrazy wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego.

W obowiązujących przepisach materialno-prawnych istnieje szereg środków karnych, mających stanowić odpowiednią, prawnokarną reakcję na popełnienie przestępstwa. Jednym z nich jest środek karny przewidziany w art. 41a § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym zwłaszcza przemocy wobec osoby najbliższej.

Zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 k.k., a więc i zakazy kontaktowania się oraz zbliżania się do określonych osób, orzeka się w latach, od roku do lat 15 (art. 43 § 1 k.k.)

Sąd Rejonowy orzekając w oparciu o treść art. 41a § 1 k.k. środki w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania się na odległość 50 metrów do pokrzywdzonego K. W., był jednocześnie zobligowany do określenia czasookresu obowiązywania tych środków. Brak takiego określenia sprawia, że trzeba uznać, iż zakazy zostały w tym orzeczeniu ustanowione bezterminowo, a więc z rażącym naruszeniem art. 43 § 1 k.k. Skutkiem tej wadliwości jest powstanie dla skazanego sytuacji mniej korzystnej

od tej, która miałaby miejsce w przypadku prawidłowego zastosowania norm prawa karnego materialnego.

W tych okolicznościach, uwzględniając podniesiony zarzut Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

(EF)

[as]